

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Petra Hluštíka Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: **Svazek obcí Čistá Odra**
sídlem Náměstí 3, 739 11 Frýdlant nad Ostravicí
zastoupený advokátem Mgr. Zbyňkem Vašínkou
sídlem tř. T. G. Masaryka 1129, 738 01 Frýdek-Místek

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2016 č. j. 17120/16/5000-10470-700938, ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně a č. j. 17122/16/5000-10470-700938, ve věcech odvodů za porušení rozpočtové kázně

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 4. 2016 č. j. 17120/16/5000-10470-700938 a č. j. 17122/16/5000-10470-700938 se **zrušují** a věci se **vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 73 249 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Zbyňka Vašinky, sídlem tř. T. G. Masaryka 1129, 738 01 Frýdek-Místek.

Odůvodnění:

1. Podanými žalobami se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2016 č. j. 17120/16/5000-10470-700938 a č. j. 17122/16/5000-10470-700938, jimiž byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 14. 7. 2015 č. j. 2198369/15/3200-31473-806333 a č. j. 2198336/15/3200-31473-806333, kterými byly žalobci za porušení rozpočtové kázně vyměřeny odvod do Národního fondu ve výši 13 736 005 Kč a odvod do Státního fondu životního prostředí ve výši 808 001 Kč.
2. V podaných žalobách uvedl žalobce tyto shodné žalobní body:
 - 1) Žalobce se nedopustil porušení zásady transparentnosti dle ust. § 6 zák. č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění rozhodném pro nyní posuzovaný případ (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) tím, že odmítl provést před samotným losováním změnu přidělených čísel jednotlivým uchazečům (přecíslování). Žalobce má za to, že v žádných dotačních pravidlech a ani v právních předpisech není uvedeno, že zadavatel musí vyhovět každému požadavku jednotlivého uchazeče. Naopak vyhovění takto subjektivně postavenému a neodůvodněnému požadavku považuje žalobce za protekční a preferenční chování zadavatele vůči jednomu z uchazečů. Žalobce dále zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 5. 12. 2014 sp. zn. 4 Afs 215/2014, jenž se týká právního rozboru zásady proporcionality, přičemž namítl, že se ničeho nedopustil a odvod mu neměl být vyměřen.
 - 2) Žalobce namítl porušení legitimního očekávání, když celý proces probíhal pod průběžnou kontrolou. Kontrolní orgán přitom nikdy nezpochybnil postup příjemce dotace, a to v žádné z etap realizace, včetně způsobu výběru dodavatele.
 - 3) Žalobce namítl nedostatek pravomoci správce daně a žalovaného k rozhodnutí ve věci, když má za to, že tuto pravomoc má toliko Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚHOS“).
3. Žalovaný ve svých vyjádřeních k žalobám ze dne 20. 6. 2016 primárně odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že nemá

důvod se odchýlit od právních závěrů, k nimž dospěl v průběhu odvolacího řízení, a proto považuje za nadbytečné opětovně se zabývat argumenty žalobce, nicméně považuje za vhodné dále poukázat na existenci relevantní judikatury, která zcela potvrzuje závěry žalovaného, konkrétně na rozsudky NSS ze dne 15. 9. 2010 č. j. 1 Afs 45/2010-159, ze dne 20. 6. 2012 č. j. 7 Afs 31/2012-55 a ze dne 6. 11. 2013-49 č. j. 1 Afs 64/2013-49. Závěry NSS uvedené v těchto rozsudcích dle názoru žalovaného jednoznačně určují, že nevyhovění požadavku na změnu čísel přiřazených jednotlivým zájemcům o veřejnou zakázku je za daných skutkových okolností bez jakýchkoliv pochybností porušením zásady transparentnosti, přičemž není nezbytné, aby se prokázalo konkrétní porušení určité povinnosti zadavatele veřejné zakázky, neboť zcela postačuje, vzbuzuje-li postup zadavatele veřejné zakázky důvodné pochybnosti o férovosti průběhu losování. Žalovaný je dále toho názoru, že odkázal-li žalobce v podané žalobě na rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2014 sp. zn. 4 Afs 215/2014, jenž se týká zásady proporcionality, přičemž nenamítá, že by se jednalo o odvod v neadekvátní výši, tak se v podstatě nejedná o námitku vznesenou ve smyslu porušení zásady proporcionality. Žalobce pouze konstatoval, že se ničeho nedopustil a patrně tím chtěl vyjádřit, že mu odvod vůbec neměl být vyměřen. K aplikaci zásady proporcionality se žalovaný vyjádřil v napadených rozhodnutích. Žalovaný současně odkázal na rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2015 č. j. 6 Afs 138/2015-28, podle něhož musí k vyměření odvodu dojít vždy, když dojde k porušení rozpočtové kázně.

4. K namítanému porušení zásady legitimního očekávání žalovaný uvedl, že pokud se žalobci dostalo nějakého ujištění ze strany Ministerstva životního prostředí či Státního fondu životního prostředí, pak se také pouze tyto dva subjekty mohly porušení zásady legitimního očekávání dopustit.
5. K poslední žalobní námitce žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2015 č. j. 31 Af 49/2013-60, z něhož jednoznačně vyplývá, že správce daně a žalovaný nepřekročili své pravomoci.
6. Žalovaný navrhl zamítnutí žalob.
7. Žalobce v replikách doručených krajskému soudu dne 4. 7. a 12. 7. 2016 setrval na své dosavadní argumentaci a odmítl závěr, že nevyhovění požadavku na změnu čísel je porušením transparentnosti. Žalobce je naopak toho názoru, že žalovaný volá po pravidlech, nicméně sám pak ve svém „návodu“ nabádá postupovat, jako by žádná pravidla nebyla (nahodile, na místě, improvizálně). Žalobce považuje úvahy žalovaného za akademické, nereálné, teoretické a navíc založené na podezření bez jakéhokoli věcného podkladu ve stylu „nekradli, ale mohli“.
8. Krajský soud ve věci již jednou rozhodl rozsudky ze dne 12. 12. 2018 č. j. 22 Af 39/2016-62 a č. j. 22 Af 40/2016-56 a to tak, že žaloby zamítl. Proti oběma rozsudkům podal žalobce kasační stížnosti, které byly zamítnuty rozsudky NSS ze dne 25. 6. 2020 č. j. 7 Afs 24/2019-44 a ze dne 11. 6. 2020 č. j. 7 Afs 22/2019-43.

9. Na základě ústavních stížností žalobce byly oba výše označené rozsudky Krajského soudu v Ostravě, jakož i oba navazující rozsudky NSS zrušeny Nálezem Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2021 sp. zn. II. ÚS 2191/20 (dále jen „zrušující Nález“).
10. Po zrušujícím Nálezu byl proto krajský soud povinen znovu projednat podané žaloby a meritorně o nich rozhodnout, přičemž byl vázán právními závěry učiněnými Ústavním soudem ve zrušujícím Nálezu.
11. V dalším řízení krajský soud usnesením ze dne 12. 4. 2022 spojil obě věci ke společnému projednání a poté přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“), a to v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
12. V dalším řízení žalovaný podáním ze dne 16. 12. 2021 doplnil své vyjádření k žalobám argumentací, již polemizuje se závěry zrušujícího Nálezu (body 6-15 vyjádření žalovaného).
13. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že Ministerstvo životního prostředí (dále jen „MŽP“) vydalo dne 28. 6. 2012 rozhodnutí o poskytnutí dotace č. j. 115D112000331/2, identifikační číslo EDS/SMVS 115D112000331, reg. č. IS SFŽP 09032611 na akci CZ.1.02/1.1.00/09.03624 „Kanalizace Frýdlant-Kamenec, Vyhlídka“. Příjemce dotace uzavřel se Státním fondem životního prostředí České republiky (dále jen „SFŽP“) Smlouvu č. 09032611 o poskytnutí podpory ze SFŽP v rámci Operačního programu Životní prostředí. K předmětné smlouvě byl dne 9. 4. 2013 uzavřen Dodatek č. 1 a dne 19. 3. 2015 Dodatek č. 2 (dále jen souhrnně „Smlouva SFŽP“). SFŽP se ve Smlouvě zavázal poskytnout příjemci na označenou akci dotaci ve výši 3 352 967,52 Kč. Dotace podle Smlouvy SFŽP představuje 4,14 % celkových způsobilých veřejných výdajů, které činí 81 038 490 Kč a 5% celkových způsobilých veřejných výdajů, které činí 67 059 350,48 Kč. Ve Smlouvě SFŽP je dále stanoveno, že poskytnutá dotace je určena na spolufinancování akce a příjemci má být rozhodnutím MŽP poskytnuta rovněž dotace ze státního rozpočtu na předfinancování výdajů, které mají být kryty prostředky z rozpočtu Evropské unie, a to prostředky Fondu soudržnosti.
14. U žalobce byla dne 2. 10. 2014 zahájena daňová kontrola skutečností rozhodných pro vznik povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), v rozhodném znění (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“). Daňová kontrola byla provedena na základě podnětu MŽP v rozsahu podnětu – podezření na porušení rozpočtové kázně vztahující se k průběhu elektronického losování, které se uskutečnilo v rámci zadávacího řízení na zhotovitele stavby, a to na základě pochybnosti o transparentnosti zadávacího řízení s odkazem na porušení § 6 zákona o veřejných zakázkách. Žalobce v průběhu daňové kontroly reagoval vyjádřením ze dne 13. 10. 2014. Žalobce byl dne 27. 4. 2015 seznámen s výsledky kontrolního zjištění (protokol o ústním jednání č. j. 1594866/15/3200-31473-806333). Žalobce ve vyjádření, jež bylo správci daně doručeno dne 13. 5. 2015, vyjádřil nesouhlas s kontrolním zjištěním a navrhl jeho

přehodnocení. Správce daně však ve Zprávě o daňové kontrole (dále jen „ZDK“) dospěl k závěru, že došlo k porušení rozpočtové kázně způsobem v ZDK popsáním, a proto vydal platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně ze dne 14. 7. 2015 č. j. 2198336/15/3200-31473-806333, kterým žalobci vyměřil odvod do SFŽP ve výši 808 001 Kč. Dále správce daně vydal platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně ze dne 14. 7. 2015 č. j. 2198369/15/3200-31473-806333, kterým žalobci vyměřil odvod do Národního fondu ve výši 13 736 005 Kč.

15. Součástí správních spisů je rovněž oznámení o omezování počtu uchazečů ze dne 18. 3. 2011, zpráva o zkoušce losovacího zařízení ze dne 10. 3. 2011 a notářský zápis ze dne 7. 4. 2011.
16. Proti oběma platebním výměrům na odvody za porušení rozpočtové kázně podal žalobce odvolání, o nichž žalovaný rozhodl napadenými rozhodnutími.
17. U ústního jednání před krajským soudem dne 4. 5. 2022 setrvali účastníci na své dosavadní argumentaci.
18. Podle ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.
19. Podle ust. § 61 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách omezil-li veřejný zadavatel počet zájemců pro účast v užším řízení, v jednacím řízení s uveřejněním nebo v soutěžním dialogu, provede výběr ze zájemců, kteří řádně prokázali splnění požadované kvalifikace, a to podle objektivních kritérií podle odstavce 2 nebo 4 uvedených v oznámení o zahájení zadávacího řízení. Podrobná specifikace objektivních kritérií může být uvedena v kvalifikační dokumentaci.
20. Podle ust. § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách objektivním kritériem pro omezení počtu zájemců podle odstavce 1 může být rovněž náhodný výběr provedený losem, popřípadě kombinace objektivních kritérií podle odstavce 2 a náhodného výběru losem. Losování provede veřejný zadavatel v souladu se zásadami uvedenými v § 6 prostřednictvím mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení a za účasti notáře, který osvědčuje průběh losování. Účastnit se losování mají právo zájemci, kterých se výběr losem týká. O termínu losování je zadavatel písemně vyrozuměn nejmeně 5 dnů před losováním.
21. Dle ust. § 61 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách zadavatel je povinen umožnit zájemcům zkontrolovat před zahájením losování zařízení a prostředky sloužící k losování.

22. Krajský soud primárně posuzoval námitku vymezenou ve třetím žalobním bodě, tj. nedostatek pravomoci správních orgánů obou stupňů k vydání rozhodnutí v nyní posuzovaných věcech a neshledal ji důvodnou. Orgány státní správy, jimž je ze zákona svěřena pravomoc k výkonu správy odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále, jsou právě finanční úřady, které vykonávají tuto správu v souladu s ust. § 44a odst. 11 rozpočtových pravidlech (v posuzovaném případě byla kompetence dána § 44a odst. 9 zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 19. 2. 2015).
23. K druhému žalobnímu bodu krajský soud uvádí, že správce daně není vázán ve výkonu své zákonné pravomoci obsahem výstupů kontrol poskytovatele dotace, popř. jiných státních institucí. Porušení rozpočtové kázně je správcem daně prověřováno a zjišťováno dokazováním v rámci daňové kontroly jakožto kontrolního postupu podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“), přičemž finanční orgány postupují v tomto procesu zcela nezávisle a nepřejímají výsledky kontrol jiných státních institucí a správních orgánů, jejichž závěry jsou z pohledu výkonu řádné finanční správy irelevantní. V nyní posuzovaných věcech byla daňová kontrola u žalobce provedena na základě podnětu MŽP, jehož předmětem byly pochybnosti o transparentnosti zadávacího řízení předmětné zakázky ze strany poskytovatele dotace. Krajský soud neshledal ani tento žalobní bod důvodným.
24. Rozhodnou právní otázku však obsahuje první žalobní tvrzení, v němž žalobce brojil proti závěru, že se v souzených věcech dopustil porušení zásady transparentnosti dle § 6 zákona o veřejných zakázkách.
25. Jak shrnul Ústavní soud ve zrušujícím Nálezu, poprvé se k transparentnosti v případě losování elektronickým zařízením a ke kontrole tohoto zařízení vyjádřil Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 6. 6. 2013 č. j. 62 Af 61/2012-108 a následně v téže věci pak NSS v navazujícím rozsudku ze dne 6. 11. 2013 č. j. 1 Afs 64/2013-49. Losování elektronickým zařízením bylo tehdy shledáno netransparentním, neboť zadavatel neumožnil zájemcům o veřejnou zakázku bezprostředně před zahájením losování zkontrolovat losovací zařízení. Shodný závěr pak byl potvrzen také v rozsudcích NSS sp. zn. 6 As 59/2018 a 10 As 81/2018. V uvedených případech se jednalo o to, že u samotných zájemců vyvstávaly pochyby o tom, že veřejná zakázka nebyla zadána transparentně. V nyní souzené věci však podle Ústavního soudu žádné pochyby ze strany zájemců vyjádřeny nebyly a správce daně použil jednu podmínku vytvořenou soudní praxí, aniž by zvážil další okolnosti losování. Ústavní soud zdůraznil, že správce daně nezohlednil např. to, že zájemci měli možnost kontrolovat plombu, provést vizuální kontrolu zařízení, že proběhlo zkušební losování a sami zájemci si mohli zvolit počet zkušebních losování (v podrobnostech bod 47 zrušujícího Nálezu). Ústavní soud vyhodnotil, že „*v platebních výměrech i rozsudcích obecných soudů, které je přezkoumávaly, schází odůvodnění, zda nemohla být transparentnost dosažena jinak než právě přechíslováním a proč i navzdory trochu odlišným okolnostem veškeré kroky, které osoby organizující losování provedly, stále nepostačovaly. Je-li totiž transparentnost neurčitý právní pojem, tím spíš musí jak správní orgány, tak soudy každý případ hodnotit individuálně a zvažovat veškeré okolnosti věci v souhrnu a nikoli jen převzít jediný výklad transparentnosti a kontroly losovacího zařízení před losováním, který předtím vytvořila judikatura.*“

Ústavní soud dále zdůraznil, že „ve skutkových okolnostech oproti předchozím případům citovaným obecnými soudy rozdíl v tom, že organizátor losování na začátku před ukázkou testování losovacího zařízení vybídl zástupce zájemců, aby sami určili různé aspekty zkušebního losování, ale rovněž aby určili, kolikrát bude zkušební losování probíhat. Pokud soudy k uvedeným částečně odlišným skutkovým okolnostem nepřihlédly a podobně jako správce daně pouze mechanicky převzaly jeden ze způsobů, jak zkontrolovat elektronické losovací zařízení a zajistit vyšší transparentnost, aniž by posoudily okolnosti ve svém souhrnu, ve skutečnosti tím vytvořily další pravidlo, které nebylo v zákoně o veřejných zakázkách formulované a nebylo zadavateli v předmětné době známe. Toto pravidlo pak využila veřejná moc k tomu, aby zpětně hledala pochybení jednotlivých zadavatelů, jež umožnila požadovat vrácení dotací či jejich částí.“ (bod 51 zrušujícího Nálezu).

Ústavní soud dále uvedl, že „při výkladu neurčitěho právního pojmu transparentnosti a abstraktního pojmu „kontroly losovacího zařízení“ tak obecné soudy vytvořily ve své judikatuře další povinnost zadavateli zakázek, a to umožnit přechíslování zájemců losování bezprostředně před losováním. Tato povinnost však byla vytvořena až poté, co stěžovatel organizoval veřejnou zakázku, a proto její nedodržení mu nemohou přičítat orgány státní moci k tíži a jen na základě jejího nedodržení požadovat vrácení dotace či její části, neboť by tím došlo k zásahu do právní jistoty a předvídatelnosti práva. Obecné soudy nevyhodnotily, zda částečně odlišné skutkové okolnosti nezajistily dostatečnou transparentnost.“ (bod 52 zrušujícího Nálezu).

Ústavní soud svůj zrušující Nález uzavřel takto: „Při posuzování, zda bylo losování dle § 6 ve spojení s § 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách ve znění do 31. 3. 2012 transparentní, je třeba vzít v úvahu průběh a okolnosti losování v jejich souhrnu. Dovodí-li judikatura specifický požadavek pro zajištění transparentnosti losování, nemohou být předcházející losování automaticky označena za netransparentní pouze z toho důvodu, že v nich takový požadavek nebyl dodržen. Rozhodnutí o vrácení dotace či její části opírající se o takový důvod představuje porušení práva na ochranu majetku podle čl. 11 Listiny a práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny.“ (bod 55 zrušujícího Nálezu).

26. Podle zrušujícího Nálezu krajský soud ani NSS v nyní souzené věci ve svých předchozích rozsudcích nevyhodnotily, zda částečně odlišné skutkové okolnosti nezajistily dostatečnou transparentnost. Ovšem stejné pochybení shledal Ústavní soud také v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů.
27. Krajský soud na základě závěrů zrušujícího Nálezu a v souladu s nimi zrušil napadená rozhodnutí žalovaného pro jejich nezákonnost. Současně má za to, že napadená rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná právě z důvodu absence komplexní úvahy o skutkových okolnostech posuzovaného losování v rozsahu nastíněném Ústavním soudem ve zrušujícím Nálezu. Krajský soud vyhodnotil, že není na místě, aby chybějící úvahu žalovaného, resp. správce daně, která by byla vyhodnocením stěžejní otázky transparentnosti losovacího zařízení a jeho kontroly, nahrazoval svou vlastní úvahou, neboť mu to za daného procesního stavu nepřisluší, postupoval by totiž v rozporu s principem dělby moci a zasahoval by nepřipustně do výlučné pravomoci orgánů státní správy.
28. Krajský soud dodává, že se vědomě nevypořádal s argumentací žalovaného předestřenou v jeho podání ze dne 16. 12. 2021, neboť není povolán k polemice s právními závěry

zrušujícího Nálezu, které jsou naopak pro jeho další rozhodnutí v souzených věcech závazné.

29. Krajský soud proto v souladu s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a s přihlédnutím k ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil napadená rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a také pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Současně krajský soud věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán nejen právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), ale také závěry zrušujícího Nálezu.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplacených soudních poplatků v celkové výši 16 000 Kč (za žaloby 2 x 3000 Kč, za kasační stížnosti 2 x 5000 Kč) a dále z nákladů za právní zastoupení, a to za 12 úkonů právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava věci, podání žaloby, replika, účast u ústního jednání před krajským soudem dne 12. 12. 2018, podání kasační stížnosti, podání ústavní stížnosti, to vše v každé věci samostatně před

spojením věci) a jeden úkon po 5 100 Kč (účast u ústního jednání před krajským soudem dne 4. 5. 2022 po spojení věci). Za každý tento úkon náleží zástupci žalobce také paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (13 x 300 Kč). Účelně vynaložené náklady zástupce žalobce dále představuje cestovné osobním automobilem z jeho sídla do Ostravy a zpět k jednáním před krajským soudem dne 4. 5. 2022 v celkové výši 313,30 Kč (viz § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006, Sb., zákoníku práce, v platném znění) a náhrada za promeškaný čas v rozsahu 8 půlhodin, tj. 800 Kč v souvislosti s tímto jednáním a dále s jednáními před krajským soudem dne 12. 12. 2018 v nespojených věcech. Soud neshledal jako účelně vynaložené náklady spojené s podáním žalobce ze dne 1. 4. 2022 – žádostí o přednostní projednání a spojení věcí, obsahujícím procesní návrh bez další argumentace k meritu věci. Procesní postup je přitom otázkou, již posuzuje soud i bez návrhu, a proto soud náhradu nákladů za tento úkon žalobci nepřiznal. Soud při rozhodování o nákladech právního zastoupení vycházel z ust. § 7 odst. 5, § 9 odst. 4 písm. d) a e), § 12 odst. 3, § 13 odst. 4 a § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Částka nákladů právního zastoupení tak celkem činí 47 313,30 Kč a byla v souladu s ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšena o částku odpovídající výši DPH, kterou je zástupce žalobce povinen odvést podle zvláštního právního předpisu, tj. na 57 249 Kč. Celkové náklady žalobce ve věci jsou pak vyčísleny částkou 73 249 Kč.

31. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159a § 168 o. s. ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití ust. § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení:

[Zadejte text.]

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může si oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 4. května 2022

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje